

ütles: se kullu ja mõnni teine polle kahjuks; weik-
sed teiwad head põllule, põld annab omma head
minnule! Se olli targaoste arwatud. — Pannime ka
tähhele, et tööriistadel, wanfritel ja igga asjal olli
seal teatud paik. Kui Kustaw ue tenija wöttis, siis
kinnitas sellele kohhe, et töölt tulles peawad kõik
riistad omma paika pannema; siis polleks tarwis,
töle minnes, neid siit ja sealt kokku otsida, miska
mõnnes kohhas palju aega widetakse. Sest seadus-
sest tulli Kustawil ka se kasu, et asjad ei wöinud
kadduda egga raisku minna; asjad ollid ikka jälle
filma ees ja kohhe nähha, kui middagi pudus. Igga
laupäwal kulas Kustaw pealegi weel järrel, kas
kõik alles olli, kas tuggew ja terve. Mis katti
olli parrandati siis ehk murretseti aegsaoste uut.

Kes sealt küllast läbbi käisid, pannid ikka
immeks, et Kemberi koht ni puhhas ja illus olli.
Tubba olli walge, sest Kustaw olli suremad ak-
nad siise teinud; wärrawa kõrwa ta istutanud kaks
illusat kaske, toa jure õunapuid ja marjapoesaid,
ümberringi teinud illusa aja. Kemberi õu olli
kaunis suur, agga enne allati weistest ärratallatud
ja nende sõnnikut täis. Sedda arwas Kustaw
rummalaks, nagu se iggaüht pahhandab, kes rop-
pust ei salli. Kustaw tõmbas sellepärast aja ülle
õue, nõnda et õue jäggu mis ellu-toa ümber, jäi
innimestele ja et karja-aja tarwis olli isse õu ja

te, kust weiksed läksid ja tullid. — Kurre Karel
olli muidu mõistlik mees, agga kui sedda näggi,
wangutas pead ja ütles: „Kustaw, ärra sedda
te; puhtus on küll palju wäärt, agga weiste sõn-
nikut ei tohhi põllata: se on ma-mehhe kuld!“
„Armas taat! — wastas Kustaw — seep se on, ma
armastan puhtust ja peau sõnnikut kalliks! Enne olli
sõnnik laiati ülle õue ja läks ennamiiste raisku, nüüd
seisab tagga õues ühheskoos ja aetakse nädalas
kord kokku ja mullaga seggaminni, et parreminne sei-
sab!“ Karel ei teadnud muud bölda, kui: saab näh-
ha! ja ta näggi ja teggi teine aasta nõndasammuti.

Mis Kustawist weel kita, olli se: ta hoidis
kõigesugguse wõlla eest ja ütles sest nõnda: „Kus
wõlgu tehakse, seal on tiiskus majapidamises;
selle ots on waesus ja pankrut!“ Wlagaskiga ei
olnud temmal muud teggemist, kui et ta selle wõlla,
mis enne temma perremehhe põlwe tehtud, ärratas-
sus. Ei ta pärrast enam läinud sealt wilja wõtma,
egga olnud siis temmal tarwis senna wia. Igga aas-
ta kui ta omma wilja sai peksinud, siis panni sedda
aita kolme jansse: seenneks ni palju, kui arwas tei-
sel aastal tarwis ollewad; sõma tarwis teine jäggu
hingete arru järrel; miima tarwis kolmas jäggu,
mis küll wahhest hopis weikene olli. Sellepärast tah-
tis temma orras ennamiiste rõõmsam olla kui
mitmel teisel, ja leib temma jures su järrel; mag-